

[Steen.]

os paa Sinde, er det naturligt, om man tænker paa Forholdene, som de former sig i den Verden, som omgiver os, og tager med ind i sine Betragtninger Haabet om, at de Vanskeligheder for en Forstaaelse mellem Landenes Befolkninger, som vi er Vidne til, maa løses paa en god Maade, hvilket igen vil sige, at de gennem Forhandling og Forstaaelse føres frem til en Afgørelse, der sikrer Freden i Verden. Hvad vi fra Danmarks Side kan bidrage hertil, er naturligvis beskedent, men overbevist føler jeg mig om, at det Arbejde, som gøres af Landets Regering paa dette Omraade gennem dens Udenrigsminister paa den Plads i Folkenes Raad, som de nordiske Lande har betroet ham, det Arbejde kan Regeringen udføre med den Styrke, det giver at have bag sig et enigt Folk, og idet jeg over for den højtærede Udenrigsminister ønsker at give Udtryk for vor Anerkendelse af hans Arbejde, føjer jeg hertil Haabet om, at Folkeforsoningen maa sejre, og at vi maa se frem imod Tider, der er præget af Fredens Gerning.

Vi møder ofte en Opfattelse, der siger: Det kan være meget prisværdigt, at der endnu er Folk, der vil deltage i dette Fredsarbejde, men hvad fører det til? Krig føres, Verden rustes, og Krig truer. Og jeg skal være den første til at erkende, at det er let at tage det overlegent. Men, hvis ikke dette Arbejde var fortsat med det Resultat, der trods alt foreligger, at Folkenes Forbund trods alle Mangler lever og virker, saa er der meget, der taler for, at Verden vilde have befundet sig i en Tilstand, som vi ligesom vægrer os ved blot at tænke paa.

Denne Debat finder i øvrigt Sted paa et overordentlig interessant Tidspunkt. Former det sig saaledes, som vi haaber og venter, saa mødes vi igen til Efteraaret under Arbejdsvilkaar, der er andre end dem, der gælder i Dag. Vi har foran os et Landstingsvalg, hvis Forløb vi haaber og tror vil blive et saadant, at der dermed indledes et nyt Afsnit af vor politiske Historie. Siden 1929 har nu Det radikale Venstre været Parthaver i et Flertal her i Tinget, som havde bag sig et Flertal ude i Befolkningen, og Vilkaarene for dette Flertals Arbejde har været, at det i alle Forhold skulde tale og forhandle sig til Rette med et af Partierne Venstre og Det konservative Folkeparti, som tilsammen udgør Flertallet i Lands tinget og i det store og hele optræder dér som et saadant Flertal. Hver Gang Vanskelighederne ved at bøje de forskellige Anskuelser sammen har tilspidset sig i de saakaldte „politiske Situationer“ eller resul-

teret i Appel til Vælgerne, har jeg indtil det trivielle fra Mindretalspartierne her i Salen hørt, at vi maatte da ikke glemme, at det var virkelig Regeringens og Regeringspartiernes Opgave at mægle mellem Tingene.

Det er naturligvis rigtigt, for saa vidt som vi kendte de Vilkaar, under hvilke vi paatog os at være Regering og Regeringsparti. Det ærede Medlem Hr. Krag har mindet mig om det i Dag og mindet mig om, at jeg under Finanslovdebatten i Efteraaret tilbød Samarbejde. Ja, det gjorde jeg, og det gør jeg endnu i Dag, og det staaer jeg ved i Fremtiden. Men det ærede Medlem gør sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han tror, at Samarbejdet skal forme sig paa den Maade, han i Dag har givet Udtryk for. Det ærede Medlem vilde anse det for at være rimeligt, at det skete i Forbindelse med, hvad der kunde og burde gennemføres til Udligning af den kommunale Skatteulighed; han sagde: det vilde have været rimeligt at gennemføre, hvad Venstre har foreslaaet, og Regeringens Forslag tilbød vi andre jo i øvrigt ogsaa at underkaste en Behandling i en Kommission. Naar det ærede Medlem imidlertid tror, at Samarbejdet skal strække sig dertil, at det betyder Gennemførelse af de Lovforslag, Mindretallene stiller, medens Regeringsforslagene skal henvises til en Kommission, saa har det ærede Medlem dog lagt andet og mere ind i mit Tilbud, end der ligger i det.

Men naar jeg nu ser tilbage paa den forløbne Tid, da ser jeg tilbage paa en Tid, hvor Forholdet har været dette, at vi fra Regeringspartierne Side har forhandlet, vi har givet Indrømmelser, og vi har imødekommet Opfattelser, der ikke var vore, vi har strakt os vidt, ja, har strakt os til Ydergrænsen af, hvad der var foreneligt med den Udvikling, det er vor Opgave at fremme, og til Ydergrænserne for, hvad der var foreneligt med det Mandat, der var os betroet. Vi ser derfor tilbage paa det svundne Aar med en god Samvittighed, og vi gør det i Bevidstheden om, at de Arbejds muligheder, der har foreligget, ogsaa er udnyttet.

Den Kritik, jeg har rettet mod Partiet Venstre og Det konservative Folkeparti, retter jeg navnlig paa eet Omraade, og det er med Hensyn til Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Hver Gang vi har stillet Forslag, der tilsigtede at sætte Arbejde i Stedet for Understøttelse for paa den ene eller anden Maade at komme dette Samfundsonde til Livs, beklager vi hos de ærede Partier at have maattet mangle den Interesse for selve Spørgsmaalet, som maatte være den første Betingelse for at komme til en Forstaaelse.